

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év március 1. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A garázdaság vétsége és más bűncselekmények miatt **a v. sz. szkv. I.r. vádlott és társai** ellen indult büntető ügyben a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa 2012. február 29. napján kihirdetett KB.I.44/2010/61. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A pe. II.r. vádlottal szemben a könnyű testi sértés vétsége (Btk. 170. § (1) bekezdése) miatt folyamatban lévő büntetőeljárást **megszünteti**.

A v. sz. szkv. I.r. vádlottnak az elsőfokú ítélet rendelkező részének 1. pontjában értékelt cselekményét felbújtóként, büntetőügyben elkövetett hamis tanúzás büntettének (Btk. 238. § (1) (4) bekezdés),

míg a rendelkező rész 2. pontjában értékelt cselekményét folytatólagosan elkövetett csalás vétségének (Btk. 318. § (1) (2) bekezdés) **minősíti**.

A polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra **utasítja**.

A pe. II.r. vádlott esetében a halmazati büntetésre való utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet a v. sz. szkv. I.r. és a. p.e. II.r. vádlottak tekintetében **helybenhagyja**.

Az ítélet ellen a p.e. II.r. vádlott vonatkozásában fellebbezésnek van helye.

I n d o k o l á s

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2012. február 29. napján kihirdetett KB.I.44/2010/61. számú ítéletével a v. szerződéses szakaszvezető I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.242.§ (1) bekezdésébe ütköző büntetőügyben elkövetett hamis tanúzásra felhívás büntettében, a Btk.309.§ (1) bekezdésébe ütköző folytatólagosan elkövetett társadalombiztosítási juttatással visszaélés vétségében, a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző könnyű testi sértés vétségében, a Btk.271.§ (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétségében, valamint a Btk.276.§-ába ütköző folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében, ezért - halmazati

büntetésül - 8 hónapi börtönbüntetésre és lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette, és kötelezte a vádlottat 37.595 forint bűnügyi költség megfizetésére. Ezen túlmenően az I.r. vádlottat kötelezte, hogy a magánfélnek az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül 102.000 forintot kártérítés címen fizessen meg, továbbá, hogy az illetékhivatal felhívására az államnak eljárási illeték címén 10.000 forintot fizessen meg. A p.e. II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző könnyű testi sértés vétségében, valamint a Btk.271.§ (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétségében, ezért - halmazati büntetésül - 30 napi tétel, napi tételeként 2.500 forint, összesen: 75.000 forint pénzbüntetésre ítélte, továbbá a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására. A II.r. vádlottat kötelezte 34.895 forint bűnügyi költség megfizetésére. A szerződéses szakaszvezető IV.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.276.§-ába ütköző bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében, ezért őt 1 évre próbára bocsátotta, és kötelezte a vonatkozásában felmerült 23.700 forint bűnügyi költség megfizetésére. Ellenben a III.r. vádlottat az ellene a Btk.271.§ (1) bekezdésébe ütköző társtettesként elkövetett garázdaság vétsége, és a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző társtettesként elkövetett könnyű testi sértés vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Egyben megállapította, hogy a III.r. vádlott vonatkozásában felmerült 34.895 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A tárgyaláson a katonai ügyész a nyilatkozattételre 3 napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be, az I.r. vádlott vonatkozásában a jogi minősítés megváltoztatása, valamint az I.r. és II.r. vádlott tekintetében súlyosítás végett. Az I.r. és II.r. vádlottak irányának megjelölése nélkül jelentettek be fellebbezést. A III.r. vádlott a kihirdetett ítéletet tudomásul vette. A IV.r. vádlott 3 napi gondolkodási időt tartott fenn, de a törvényes határidőn belül jogorvoslati nyilatkozatot nem tett. Az I.r. vádlott védője a tényállás téves megállapítása miatt, felmentés érdekében fellebbezett. A II.r. és III.r. vádlottak védője a II.r. vádlott vonatkozásában felmentés érdekében fellebbezett, míg a III.r. vádlott tekintetében tudomásul vette az ítéletet. A IV.r. vádlott védője 3 napot tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be, elsődlegesen felmentés másodsorban megrovás intézkedés alkalmazása érdekében.

Az ítélet a III.r. vádlott esetében 2012. március 5. napján jogerőre emelkedett.

A katonai ügyész az ügyben előterjesztette fellebbezésének részletes írásbeli indokolását, amelyben indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a I.r. vádlott bűnösségét a Btk.309.§ (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő társadalombiztosítási juttatással visszaélés vétsége helyett az ügyészi váddal egyezően a Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett csalás vétségében állapítsa meg. Az I.r. és II.r. vádlottak tekintetében egyaránt a kiszabott büntetés súlyosítására, így az I.r. vádlottal szemben hosszabb tartamú felfüggesztett szabadságvesztés, míg a II.r. vádlott esetében nagyobb összegű pénzbüntetés kiszabására tett indítványt.

A IV.r. vádlott védője a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsához 2012. május 14. napján érkezett beadványában az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését visszavonta, egyben csatolta védencének a saját kezűleg írt a védői fellebbezés visszavonásához való hozzájárulását.

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a IV.r. vádlott vonatkozásában 2012. május 14. napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.711/2012/I. számú átiratában a katonai ügyészi fellebbezést kiegészítéssel, illetőleg módosítással tartotta fenn. Indítványozta a tényállás kiegészítését azzal, hogy az I.r. vádlott mely alakulatnál teljesített szolgálatot. Indítványozta továbbá a 2.a. tényállási pontban, az ott írt II.r. vádlott megjelölést IV.r. vádlottra helyesbíteni, mert a IV.r. vádlott az I.r. vádlott házastársa, nem pedig a II.r. vádlott. Ezen túlmenően indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Be.372.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és az I.r. vádlottnak a rendelkező rész 1. pontjában foglalt cselekményét minősítse a Btk.238.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (4) bekezdés (1) fordulata szerint minősülő a Btk.21.§ (1) bekezdése szerinti felbújtóként, büntetőügyben elkövetett hamis tanúzás büntettének. A rendelkező rész 2. pontjában írt cselekményt pedig minősítse a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerinti minősülő csalás vétségének. Indítványozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság az I.r. vádlottat ítélje pénzbüntetésre is, a II.r. vádlott pénzbüntetését pedig a napi tételszám emelésével súlyosítsa. Indítványt tett még arra, hogy az indokolásban a lefokozás katonai büntetésként kerüljön megjelölésre, és a másodfokú bíróság a pénzbüntetés alkalmazásának jogszabályi alapjaként a Btk.38.§ (3) bekezdését és a Btk.87.§ (2) bekezdés e) pontját tüntesse fel. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A II.r. vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezésének részletes, írásbeli indokolását. Ebben a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, részben iratellenes, részben helytelen ténybeli következtetéseket tartalmaz. Álláspontja szerint azonban ez a megalapozatlanság a másodfokú bíróság által kiküszöbölhető, és az így megállapított tényállásból lehetőség van a helyes jogi következtetés levonására, a II.r. vádlott felmentésére. Ennek alátámasztásaként kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I.r. és II.r. vádlottak közötti kölcsönös bántalmazást rögzítette az ítélet tényállásában, mert kizárólag az I.r. vádlott támadta meg a II.r. vádlottat, aki így csak sértettje volt a cselekménynek, kölcsönösségről azonban nem volt szó. A II.r. vádlott védője ezen körülmény tekintetében elsődlegesen a rendőri jelentésben írt megállapításokra támaszkodott. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor ezzel a jelentéssel ellentétesen állapította meg a tényállást. Utalt továbbá arra, hogy az I.r. vádlott csak a gyanúsítottként történő kihallgatása sorsán tette meg a feljelentését a II.r. vádlottal szemben, ezzel az I.r. vádlott magánindítványa joghatályosnak nem tekinthető, tehát azt el kellett volna

utasítani, vagy ebben a tekintetben az eljárást meg kellett volna szüntetni. Kiemelte, hogy a rendőri jelentés szerint a helyszínre kiérkező rendőrök tanút nem találtak, ennek ellenére az ügyben 6 külső szemlélő tanú került kihallgatásra, akiknek az eljárás különböző szakaszaiban tett vallomásai ellentmondásosak voltak. A védő beadványában részletesen elemezte, értékelte a bizonyítási eljárás során megismert bizonyítékokat, és ezen értékelő tevékenysége során az elsőfokú bíróság ítéletében írtakról eltérő eredményre jutva védence felmentését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a nyilvános ülésen eljáró képviselője perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezést a másodfokú ügyészi indítványban változtatással tartotta fenn. A másodfokú ügyészi átiratban foglaltakat azonban még kiegészítette az I.r. vádlott tekintetében a szabadságvesztés tartamának, valamint a próbaidő tartamának felemelésére irányuló indítványával.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését fenntartotta és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva védecét az összes vádpont alól mentse fel. A garázdaság és könnyű testi sértés vonatkozásában kifejtette azon álláspontját, hogy védence jogos védelmi helyzetben volt. Az I.r. vádlott csak verbálisan támadta a II.r. vádlottat, de fizikailag a II.r. vádlott támadta meg őt. A többi tényállási pont tekintetében kifejtette azt, hogy védence és a IV.r. vádlott között un. gazdasági együttélés volt, hiszen egyikük sem tudott lakásból elköltözni, de ők ténylegesen már külön éltek.

A II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett és írásban, részletesen megindokolt fellebbezését fenntartotta és védecének a teljes felmentésére tett indítványt. Megismételte azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, mert iratellenes és helytelen ténybeli következtetést tartalmaz. Az iratellenesség leginkább abban mutatkozik meg, hogy az elsőfokú bíróság nem a helyszínre érkező rendőröknek a jelentésben rögzített megállapításait fogadta el a tényállás alapjául.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott a védője által előadottakhoz. A II.r. vádlott szintén a védője által előadottakhoz csatlakozott és hangoztatta, hogy szó sem volt kölcsönös bántalmazásról, kizárólag az I.r. vádlott részéről történt tettelegesség.

A katonai ügyész, valamint a I.r. és II.r. vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált. A Be.349.§ (1) bekezdése alapján azonban mellőzte a felülbírálatot a III.r. és a IV.r. vádlottak tekintetében, figyelemmel arra, hogy vonatkozásukban az ítélet már elsőfokon jogerőre emelkedett.

Az I.r. vádlottnak és védőjének, valamint a II.r. vádlottnak és védőjének a felmentésre irányuló fellebbezése nem alaposak.

Az ítélőtábla katonai tanácsa a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során megsértette a Be.281.§ (8) bekezdésében írt eljárási szabályt, amikor a vádlott távollétében megtartott tárgyalást követő másik tárgyaláson az előző tárgyalási napon felvett bizonyítás anyagát a tárgyalási jegyzőkönyvből nem ismertette. Megállapítható, hogy az I.r. vádlott a 2011. szeptember 12. napján megtartott tárgyaláson nem volt jelen, és a bíróság az ő távollétében hallgatta ki a p.e. tanút az I.r. vádlottat érintő cselekmény tekintetében. A következő, 2012. február 20-i tárgyalási napon az I.r. vádlott jelen volt, azonban a katonai bíró nem ismertette a korábbi tárgyalásnak az I.r. vádlottat érintő bizonyítást tartalmazó jegyzőkönyvét. Megállapítható azonban, hogy az elsőfokú bíróság ezzel csupán un. relatív eljárási szabálysértést követett el, figyelemmel arra, hogy a 2012. február 29-i tárgyalási napon, az iratismertetés keretében ismertetésre került azon tárgyalás jegyzőkönyve, amely tárgyaláson az I.r. vádlott nem vett részt. Megállapítható továbbá, hogy az elsőfokú bíróság az egyéb eljárási szabályokat betartotta, törvényes volt az ügyek egyesítése is.

A katonai tanács a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az 1. tényállási pont tekintetében mind az I.r. mind a II.r. vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Az I.r. vádlott védekezésként arra hivatkozott, hogy a II.r. vádlott volt a kezdeményező, ő csupán védekezett a II.r. vádlott támadásával szemben. A II.r. vádlott arra hivatkozott részéről tettlegesség egyáltalán nem történt, kizárólag az I.r. vádlott bántalmazta őt. A 2. tényállási pont tekintetében az I.r. vádlott szintén tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Vallomása szerint a kérdéses időben valóban külön váltan élt a férjétől, illetve nem kérte annak unokatestvérét hamis vallomás tételére. Az elsőfokú bíróság ítélete 6. oldal (3) bekezdésétől a 9. oldal (5) bekezdéséig részletesen elemezte az általa megismert bizonyítékokat, és nem tévedett amikor az I.r. és II.r. vádlottak tagadó vallomásával szemben az 1. tényállási pont tekintetében kisebb, részben a vádlottak ténybeli beismerését, a kihallgatott tanúk vallomását, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat, azok közül is különösen mindkét vádlott tekintetében a rendelkezésre álló látleteket, míg a 2.a és b. tényállási pont tekintetében szintén tanúvallomásokat, azok közül is kiemelten a tanúnak az önmagára nézve is terhelő vallomását, valamint okirati bizonyítékokat fogadott el a tényállások alapjául. A katonai tanács ítéletében logikus meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti védekezéseket fogadta el. Az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta az I.r. vádlott és védője által előterjesztett bizonyítási indítvány elutasításának is.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség azonban átiratában helytállóan hivatkozott arra, hogy a tényállás kisebb részben hiányos, illetve iratellenes. Ezért a másodfokú bíróság a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a rendelkezésre álló iratok alapján az I.r. vádlott vonatkozásában a tényállást annyiban egészíti ki, hogy:

„Az I.r. vádlott az alakulatnál teljesített szolgálatot”. Ezen túlmenően a történeti tényállást, annyiban helyesbíti, hogy: A 2.a és 2.b tényállási pontokban a II.r. vádlott megjelölés helyére mindenütt IV.r. vádlott kerül, továbbá az ítélet tábla katonai tanácsa a történeti tényállás 1. pont utolsó mondatát annyiban egészíti ki, hogy: „amelyből csak a II.r. vádlotté volt joghatályos.”

A Be.351.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy sem az I.r. és II.r. vádlottak, sem védőik nem hivatkoztak olyan az ügy eldöntése szempontjából releváns új tényre vagy bizonyítékra, amelynek alapján bizonyítás lefolytatásának lett volna helye. Megállapítható továbbá, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített és a másodfokú bíróság által kiegészített, illetve helyesbített tényállás már mindenben mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítélet tábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a vádlottaknak és védőiknek a bizonyítékok újraértékelésére a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül az I.r. és II.r. vádlottak felmentésére irányuló fellebbezései eredményre nem vezethettek.

A másodfokú bíróság az I.r. és II.r. vádlottak, valamint védőik által előterjesztett bizonyítás kiegészítési indítványokat elutasította, mivel nem alkalmasak arra, hogy azok alapján a bíróság eltérő tényállást állapítson meg, és ezen bizonyítások lefolytatása pusztán az eljárás szükségtelen elhúzódását eredményezné.

A katonai ügyésznek az eltérő jogi minősítés megállapítására irányuló fellebbezése, valamint a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek az erre irányuló indítványa alapos.

Az irányadó tényállás alapján a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa alapvetően okszerűen vont le következtetést az I. és II.r. vádlottak bűnösségére, azonban részben tévedett azok jogi minősítését illetően. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I.r. vádlott bűnösségét az 1. tényállási ponthoz kapcsolódóan a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző könnyű testi sértés vétségében, és a Btk. 271.§ (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétségében megállapította. Szintén helyesen állapította meg a II.r. vádlott bűnösségét garázdaság vétségében. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú katonai tanácsnak az ítélet 11. oldal utolsó 4 bekezdésében kifejtett jogi álláspontját, mert az hasonló ügyekben követett gyakorlatnak megfelel a kölcsönös bántalmazás jogi megítélésével kapcsolatban. Tehát megállapítható, hogy az I.r. és II.r. vádlottak olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsítottak, amely alkalmas volt, arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen.

Tévedett azonban amikor A pe. II.r. vádlottat könnyű testi sértés vétségében is bűnösnek mondta ki. A Btk.22.§-ának h) pontja a magánindítvány hiányát a

büntethetőséget kizáró okok között tünteti fel. A Btk.31.§-ában foglaltak szerint a törvényben meghatározott esetekben a bűncselekmény csak magánindítványra büntethető. A magánindítvány előterjesztésére a sértett jogosult. A Btk.170.§ (1) bekezdésében írt könnyű testi sértés vétsége tekintetében a (8) bekezdés úgy rendelkezik, hogy az (1) bekezdésben meghatározott vétség elkövetője csak magánindítványra büntethető. A Be.173.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint a magánindítványra üldözendő bűncselekmény miatt csak a jogosult feljelentése alapján indítható büntetőeljárás. A magánindítvány előterjesztőjének bármely olyan nyilatkozatát, amely szerint az elkövető büntetőjogi felelősségre vonását kívánja, magánindítványnak kell tekinteni. A (3) bekezdésében foglaltak szerint a magánindítványt attól a naptól számított 30 napon belül kell előterjeszteni, amelyen a magánindítványra jogosult a bűncselekmény elkövetőjének kilétéről tudomást szerzett. A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a cselekmény elkövetésének ideje 2010. május 8-a volt. Az I.r. vádlott ismerte, illetve a cselekmény kapcsán megismerte a II.r. vádlottat, annak személye előtte tudott volt. Az I.r. vádlott a sérüléséről 2010. május 10. napján látteleletet is vetetett fel, azonban csak a 2010. június 21. napján tartott gyanúsított kihallgatása során terjesztett elő magánindítványt. (16. naplószerű irat, 5. oldal). Megállapítható, tehát, hogy az I.r. vádlott a rá irányadó 30 napos határidőt elmulasztotta, ezért az általa előterjesztett magánindítvány joghatályosnak nem tekinthető. Emiatt a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a II.r. vádlottal szemben könnyű testi sértés vétsége miatt folyamatban lévő büntetőeljárást megszüntette a Be.6. § (3) bekezdés c) pontjában foglaltakra figyelemmel, a Be.332.§ (1) bekezdés b) pontja alapján.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában helytállóan hivatkozott arra, hogy az I.r. vádlott a 2.b. tényállásban írt magatartásával nem a Btk.242.§ (1) bekezdésében írt büntetőügyben elkövetett hamis tanúzásra felhívás büntettét valósította meg, hanem a Btk.238.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (4) bekezdés szerint minősülő felbújtóként, büntetőügyben elkövetett hamis tanúzás büntettét. A hamis tanúzásra felhívás ugyanis akkor állapítható meg, ha a felhívott személy nem teszi meg a valótlan tartalmú vallomást, ha azonban a hamis vallomást megtette, a terheltet felbújtóként elkövetett hamis tanúzás büntette miatt kell felelősségre vonni. (BH.1984/4.) Figyelemmel arra, hogy pe. először tanúvallomásában az I.r. vádlott kérésének megfelelő nyilatkozatot tett és csak később vonta vissza a hamis vallomást, így az I.r. vádlott részéről felbújtókénti hamis tanúzás valósult meg. Ezért a másodfokú bíróság az I.r. vádlottnak az elsőfokú ítélet rendelkező része 1. pontjában értékelt cselekményét felbújtóként, büntetőügyben elkövetett hamis tanúzás büntettének minősítette (Btk.238.§ (1) és (4) bekezdés).

Az elsőfokon eljáró katonai ügyész, valamint a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség szintén helyesen hivatkoztak arra, hogy az I.r. vádlott a 2.a. tényállási pontban írt magatartásával nem a Btk.309.§ (1) bekezdésében írt folytatólagosan elkövetett társadalombiztosítási juttatással visszaélés vétségét, hanem a Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett csalás vétségét valósította meg.

A Btk.2.§-ában foglaltak szerint a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntetőtörvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új törvényt kell alkalmazni. Egyébként az új büntetőtörvénynek nincs visszaható ereje. A rendelkező részben írt bűncselekményt, a Btk-nak a 2011. évi LXIII. törvénnyel történő módosítása létesítette. Ez a módosítás 2012. január 1-től hatályos. Az I.r. vádlott részéről a bűncselekmény elkövetése 2011. március 31-ig befejeződött. Az elkövetési idején hatályos büntetőtörvény szerint tehát a vádlott cselekménye csalás vétségeként minősül, illetve megállapítható az is, hogy mindkét cselekménynek azonos a büntetési tétele, 2 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendőek, vagyis az elbírálás idején hatályos büntetőtörvény nem tekinthető enyhébbnek. Az I.r. vádlott anyagi haszonszerzés végett hamis tartalmú nyilatkozattal tévedésbe ejtette alakulatát, végső soron a Magyar Államkincstárát a neki járó családi pótlékot illetően, és ezzel 2008. június 1-től, 2011. március 31-ig, összesen 102.000 forint kárt okozott. Ezért az ítélet tábla katonai tanácsa az elsőfokú ítélet rendelkező rész 2. pontjában értékelt cselekményt a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett csalás vétségének minősítette.

Az I.r. vádlott vonatkozásában a 2.a. tényállási ponthoz kapcsolódóan - törvényes a folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében való bűnösség megállapítása. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 10. oldal közepén kifejtett jogi indokával egyetért.

A katonai ügyésznek a súlyosításra irányuló fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő- és súlyosító körülményeket, és nem tévedett, amikor a bűncselekményeket többszörös halmazatban megvalósító I.r. vádlottal szemben, a rendelkező részben írt 8 hónapi börtönbüntetést szabta ki. Az eddig büntetlen vádlott tekintetében törvényes a szabadságvesztés büntetés próbaidőre történő felfüggesztése, és helyes mértékben került meghatározásra annak próbaideje is. Az I.r. vádlott az elkövetett bűncselekményekkel méltatlanná vált a rendfokozat viselésére, ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor őt lefokozásra is ítélte. A másodfokú bíróság a II.r. vádlott tekintetében az eljárás részbeni megszüntetésére figyelemmel a halmazati büntetésre történő utalást mellőzte, és a rendelkező részben írt pénzbüntetést egyetlen bűncselekmény miatt tekintette kiszabottnak. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítélet indokolása nem tartalmazza az enyhébb büntetés kiszabását lehetővé tévő jogszabályi rendelkezést, ezért a másodfokú bíróság az indokolást annyiban egészíti ki, hogy a II.r. vádlott esetében a Btk.87.§ (2) bekezdés e) pontja valamint a Btk.38.§ (3) bekezdése tette lehetővé a pénzbüntetés kiszabását. A részbeni megszüntetésre, valamint a bekövetkezett időmúlásra is figyelemmel a másodfokú bíróság a II.r. vádlott tekintetében sem látta indokoltnak a kiszabott büntetés súlyosítását. Az I.r. vádlott szolgálati viszonya megszűnt, munkahellyel nem rendelkezik, esetében tehát a pénzbüntetés

kiszabásának feltétele nem áll fenn. Összességében megállapítható, hogy az I.r. és II.r. vádlottakkal szemben kiszabott büntetések megfelelően szolgálják a Btk.37.§-ában írt büntetési célokat, így a súlyosításra irányuló katonai ügyészi fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság a katonai ügyész által érvényesített polgári jogi igényt érdemben elbírált és az I.r. vádlottat a magánfél javára kártérítés fizetésére, valamint a magyar állam felé eljárási illeték megfizetésére kötelezte. A családi pótlék tekintetében azonban a vádlott alakulata, nem tekinthető a család sértettjének, a megjelölt összeg tekintetében az csupán kifizető hely. Ezért a másodfokú bíróság a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa - helyes indokai alapján - az I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyta.

A II.r. vádlott tekintetében engedélyezett fellebbezés lehetősége a Be.386.§ (1) bekezdés c) pontján alapszik.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be.372.§ (1) és (2) bekezdésein alapszik.

Budapest, 2013. március 1.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.
ezredes s.k.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt hb.
szavazó bíró

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a v. szerződéses szakaszvezető I.r. vádlott tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős, és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2013. március 1.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

